

Annie Lööf: Almedalstal 2013

Talare

Annie Lööf
Partiledare

Datum

6 juli 2013

Plats

Visby, Gotland

Vänner, Världen är inte svart eller vit. Sverige är inte rött eller blått. Och jag tänker inte stå och se på när svensk politik långsamt förvandlas till en herrekipering i sju nyanser av grått.

Att förändra Sverige är ingen liten uppgift. Men om det är någonting jag är, så är det envis. Envisheten sitter inte i mitt röda hår, den sitter i magen och hjärtat. I en bergfast övertygelse om att Sverige behöver fler reformer.

Jag inspireras av människor som vägrar att lyssna på dem som säger att det inte går. Anders Olsson från Hagfors tillexempel. Han är förlamad från midjan och nedåt. Efter många år med hård medicinering bestämde han sig för att prova något nytt, det blev simning. Läkarna kallade hans tjuriga simträning för vansinnig. Sen simmade Anders från fängelseön Alcatraz till fastlandet snabbare än de nitton andra simmarna. Och just det, de andra nitton hade ingen funktionsnedsättning. Sju OS-medaljer senare är det ingen som kallar honom för vansinnig.

Anders bestämde sig för att allt är möjligt, även om alla andra säger motsatsen. Att vara partiledare är inte riktigt samma sak som att vara olympisk simmare. Men att förändra Sverige handlar om att bestämma sig för att det går.

För när utsläppen ökar. När urbaniseringen skenar. När jobben är för få. Då behövs en grön röst för fler jobb och världens bästa miljöpolitik. För unga som vill få sitt första jobb. För ett Sverige som växer i takt.

Centerpartiet ska vara den rösten. Och våga inte tala om för mig att det inte går. Jag har nämligen bestämt mig för att bevisa motsatsen.

Förra Almedalsveckan bjöd jag in mina vänner i Alliansen till Maramö. Idag jobbar fem arbetsgrupper för att ta fram Alliansens nya politik. De skapades vid

köksbordet hemma i Maramö. Vi har en gemensam plan – och framförallt så har vi en vilja att styra Sverige tillsammans. Och vi tänker berätta klart och tydligt för väljarna vad de får om de väljer oss.

Mot det står ett alternativ där en tycker att, citat: ”De rättigheter som springer ur ägandet måste begränsas och ägandet i sig övergå till gemensamma former”. En tycker att vi ska jobba mindre och få ett års semester. Den tredje vet inte riktigt vad han ska säga, men lovar att komma på det snart.

Faktum är att det rödgröna gänget inte ens kan bestämma sig för om man gillar varandra – eller om man vill jobba tillsammans. De verkar, märkligt nog, ha fastnat vid att vi i Alliansen grillade korv hemma hos mig. Men såhär är det Stefan Löfvén: Jag grillar hellre korv tillsammans, än äter oxfilé ensam.

Alliansen har gjort reformer som förändrat Sverige i grunden. För sju år sedan gällde den socialdemokratiska sanningen att valfrihet för äldre och sjuka på sin höjd kunde genomföras i storstäder. Idag får man själv välja vårdcentral eller hemtjänst i mer än 140 kommuner. Och det gäller oavsett om du bor i Piteå eller i Ystad. Det gör mig stolt att en sjuksköterska genom jobbskatteavdraget har fått nästan två tusen mer i månaden. Det gör mig stolt att det har blivit enklare att driva företag. Det gör mig stolt att vindkraften har sjudubblats under vår tid vid makten. Det är frihetsreformer, som gett oss mer utrymme i vardagen, större möjlighet att förverkliga vår dröm och en mer hållbar värld att lämna till dem som kommer efter. Men som politiker finns ingen farligare känsla än att vara nöjd. Om man sitter på sin soliga veranda och skådar sig själv i naveln så är det lätt att inbilla sig att det mesta är ganska bra. Tanken kan komma smygande att det kanske räcker nu. Låt oss nöja oss med det vi har. Låt oss stoppa samhället i en konservburk och hoppas att det aldrig förändras. Jag tänker aldrig acceptera det synsättet. Även om vi lever i ett oerhört privilegierat samhälle så gäller det långt ifrån alla. Det gäller inte överallt. Och det gäller definitivt inte för evigt.

Frihet och globalisering gör att världen kommer ikapp. Det är fantastiskt. Avstånd krymper och vi lever längre. Men det innebär samtidigt att: – Andra lär sig mer än vi. – Andra pratar fler språk än oss. – Andra bygger mer än oss. – Andra springer snabbare än vi.

Det fascinerar mig att Jimmie Åkesson är så rädd för att fler av de här

människorna ska komma hit. Jag är rädd för att de ska välja att inte göra det. Vårt vackra sommargröna Sverige står inför stora utmaningar. Vår befolkning blir äldre och äldre, samtidigt som 112 000 unga varken pluggar eller jobbar. Både i förorter och bruksorter upplever människor en hopplöshet, och en känsla av att de blev kvar på perrongen när tåget susade förbi.

Vi tillhör dem i världen som gör mest för miljön. Ändå räcker det inte. Ändå nås vi om rapporter om att miljögifter gör oss sterila. Att klimatet förändras och att förutsättningarna för att leva i Sverige och världen förändras. Det är uppenbart att det finns massor kvar att göra. Vissa kallar det att ”gå i opposition med sig själv”, jag kallar det att vägra vara nöjd. Centerpartiet vill mer.

Jimmy Åkessons brutala svar på utmaningarna är att neka sjuka människor vård. Att skicka hem dem som flyr från krig, övergrepp och tortyr. Att göra vårt samhälle mer slutet. I den Åkessonska världen klarar vi nämligen allt själva, vi behöver ingen annan. Och därför behöver vi inte heller visa solidaritet med någon annan. Ärligt talat: När han står på den här scenen och har mage att kalla dagen då papperslösa barn, unga, kvinnor och män får rätt till vård, för en skammens dag, då mår jag illa. Det är motsatsen till att vara Sverigevän. Det är motsatsen till att vara hela Sveriges parti.

Vad Sverigedemokraterna står för är inget annat än Svenskt mästerskap i egoism. Jag tänker, här och nu, lova er tre saker som kommer att stå allra högst upp på Centerpartiets agenda när väljarna bestämmer sig om drygt ett år. Jag tog med dem i en väska.

Låt mig börja med en planta. Sverige behöver fler jobb. Men det kommer inte att hända av sig själv. Fler jobb kräver fler och växande företag så enkelt är det. Om man fyller vår nya nationalarena under en fotbollsmatch så får det plats 50 000 människor. På plaststolarna sitter människor som drömmer om att kunna ta semester. Som hoppas dottern kan få åka på ridläger. Som vill kunna flytta hemifrån. Eller slippa att få ont i magen när man kollar kontoutdraget. Om vi ställer åtta fullsatta nationalarenor efter varandra så får vi fortfarande inte plats med alla människor som letar efter ett jobb.

Och visst kan vi jämföra oss med övriga Europa. Men kom ihåg detta, det är inte de relativa siffrorna som är viktiga. Det är inte Sverige i jämförelse med Österrike, eller något annat land heller för den delen.

Det är alla människor på läktaren i Nationalarenan som väntar på att politiker ska våga göra reformerna, förändringarna, som spelar roll.

De förtjänar en politik som ger dem en möjlighet. Som öppnar upp stängda dörrar. Som vänder avveckling till utveckling.

Ambitionen kan inte vara något annat än full sysselsättning. Alla som vill och kan jobba ska ha ett jobb. Och så länge som tusentals arbetslösa i de åtta nationalarenorna sitter kvar så är vi inte färdiga. Vi kommer aldrig, aldrig att ge upp kampen mot arbetslöshet och utanförskap.

Jobben kommer att vara valets viktigaste fråga. Inte därför att det ger klirr i Borgs kassakista om fler jobbar, utan därför att en resa från arbetslöshet till jobb är en resa från maktlöshet till frihet. Centerpartiet vill mer. Först och främst behöver vi en arbetslinje som inte är halv. Där de som söker jobb faktiskt också möts av riktiga jobb. Här går det inte att gena i kurvorna. Det krävs riktiga reformer med verkliga resultat. Vi behöver en jobbskaparlinje. Det går inte att, med hedern i behåll, prata om jobb utan att prata om företag. Ändå är det så den politiska debatten ser ut. Jobben ska magiskt dyka upp, samtidigt som företagen ska beskattas hårdare. En sjuåring skulle kunna se luckor i det sättet att resonera. Löfvén, Fridolin och Sjöstedt gör det inte. Därför handlar den första delen av vår jobbpolitik om hur vi ska få fler jobb. Vi vill göra så att företagen får lättare att växa och att anställa fler. Helt enkelt att fixa jobben. Konkret handlar det om att vi vill minska företagens kostnader för att anställa – där är både ett minskat sjuklöneansvar och sänkta arbetsgivaravgifter viktiga. Och att kapa i regeldjungeln. Att införa ett riktigt lärlingssystem.

Den andra delen handlar om en arbetsmarknadspolitik som faktiskt funkar. Och här finns en elefant i rummet. Den stavas arbetsförmedlingen. Det är helt orimligt att allt statligt krut läggs på en myndighet som lyckas med den tveksamma bedriften att förmedla ett av tio jobb. Det är dags att vi inför jobbpeng så att den som letar jobb själv kan välja om det är IF Metall, om det är ett bemanningsföretag eller en kulturentreprenör som bäst kan lyckas med matchningen för dina drömmar och din kompetens. Om vi verkligen, på riktigt, menar allvar med att fler unga ska få jobb. Om det inte bara är ord och banderoller designade för förstamajtag. Då behöver vi göra något åt vår stelbenta arbetsmarknad och de regler som är designade för att skydda dem som

redan har kommit in – på bekostnad av dem som står utanför. Unga håller med oss om att en flexiblare arbetsmarknad skulle ge dem större chanser. OECD håller med oss. IFAU håller med oss, Långtidsutredningen håller med oss. Socialdemokraterna gör det inte. Om arbetsförmedlingen är en elefant i rummet, så är den stelbenta arbetsrätten en helig ko.

Som Centerpartist gillar jag naturligtvis djur, men jag är ledsen – den här kon måste slaktas. Jag lämnar kvar plantan här på scenen till Stefan Löfvén, som kommer i morgon. Det blir en nyttig lärdom för honom att man måste gödsla och vårda om det ska växa. Hittills verkar inte den insikten direkt ha slagit rot. Socialdemokraterna vill höja skatten på företagande med 30 miljarder. Det ska bli dubbelt så dyrt att anställa unga. Restaurangmomsen ska dubblas, RUT ska kapas och välfärdsföretagandet ska inskränkas kraftigt.

Att tro att det ska leda till fler jobb och mer tillväxt är som att tro att den här plantan skulle växa om man vattnade den med klorin. Låt oss använda den här kompassen för att förflytta oss till Sveriges centrum. Blunda en sekund. Vad ser ni framför er? Stressade människor i ett myller på Drottninggatan i Stockholm? Ett pulserande storstadsliv? Eller kanske en mellanstor stad någonstans i Mälardalen?

Nja. Det här med mitten kan ju vara svårdefinierat. Men en gång i tiden mätte man Sveriges geografiska mitt till en bergsknalle i vackra Medelpad. Inte långt därifrån ligger det lilla samhället Ljungaverk. En av Sveriges yngsta orter. Och ibland kallad för den svenska kemiindustrins vagga. Länge en blomstrand industriort. Idag ser det annorlunda ut. Industrin är i princip borta. Och med den jobben, stora delar av föreningslivet, affärerna, skolorna. Och människorna. Sedan 1960-talet har befolkningen mer än halverats i den lilla orten i hjärtat av Sverige. För någon som bor i en region som växer med två kollektivtrafikbussar om dagen kan det vara svårt att greppa hur motsatsen känns. Att utveckling blir till avveckling. Att service försvinner. Att jobben är borta. Att samhället dina barn växer upp i känns mindre livskraftigt än det samhälle du själv föddes i. Tyvärr är Ljungaverk bara en av många orter som måste kämpa för sin plats i världen.

Låt mig vara tydlig. Det som finns utanför Stockholms tullar är långt ifrån ett friluftsmuséum för romantiskt lagda storstadsbor. Landsbygden är sprängfylld av resurser, och här kommer ett väldigt talande exempel: Vi har nästan 100 000

sjöar i Sverige. Och faktum är att om man lägger ihop alla Sveriges byggnader så får de plats på en yta mindre än Öland. Vi har det inte direkt trångt, om man uttrycker sig milt.

Det är en ekvation som säger mig att det är dags att göra det enklare att bygga på fler platser nära vattnet i områden som är glest befolkade. Ett annat exempel. Sverige har världens mest beforskade stam av vargar. Den ökar med, i snitt, ungefär 15 procent om året. Resultatet blir både inskränkningar i människors liv, minskad jakt och skador på tamdjur. Det är i mina ögon dags att EU håller sina tassar borta och att vi faktiskt får jaga varg. Precis som vi jagar björn, eller lo. För den som kallar landsbygden perifer eller oviktig, här kommer en utmaning: Försök leva en vecka utan något av det vi får från landsbygden. Utan mjölken i kaffet, flingorna till frukosten. Utan biffen på grillen. Utan förnybar energi som laddar mobilen. Utan att använda varken broar av stål eller stolar av trä. Återkom gärna och berätta hur det gick...

Vänner, Sverige behöver växa i takt. Det handlar om jobb i både Husby och Hofors. Det handlar om hållbarhet. Men det handlar framförallt om en ideologisk övertygelse att varje liten plats i Sverige har förutsättningar att växa om man får fler entreprenörer och mer makt vid köksbordet. Nu får det vara nog med socialism och centralplanering. Det är en modell som har prövats och misslyckats kapitalt. Att vända decennier av avveckling till utveckling kommer varken att bli enkelt, eller gå snabbt. Men jag är övertygad om att det går. Och att ett starkt Centerparti i en Alliansregering är helt nödvändigt för att kompassen ska visa rätt. Den sista saken jag tog med mig i väskan är en barnmatsburk. Barn är det bästa vi har. Och de förtjänar det bästa vi har. Det innefattar inte hormonstörande kemikalier som Bisfenol A. Därför har Centerpartiet i regeringen genomdrivit ett förbud mot det ämnet i alla förpackningar för barnmat. Kemikalier finns i nästan allt vi kommer i kontakt med. Kläderna du har på dig när du tränar, din dator, tvål, schampo och smink, möblerna du sitter i, men ibland också i maten vi äter och vattnet vi dricker. Varje dag används över 100 000 olika kemikalier. De flesta är helt ofarliga, en del är till och med gröna. Men några är tyvärr direkt skadliga. Ökad kemikalieanvändning tros kunna kopplas till att människor runt om i världen har fått allt svårare att få barn. Svensk forskning har visat starkt samband mellan ökad förekomst av hormonstörande kemikalier och flera av våra vanligaste folksjukdomar som diabetes, fetma och bröstcancer. Samtidigt visar Kemikalieinspektionens undersökningar av leksaker, smycken och underkläder

att över en tredjedel innehåller tungmetaller som bly, kadmium och förbjudna allergiframkallande ämnen. Det här duger inte. Och en av de absolut viktigaste prioriteringarna i miljöpolitiken framöver kommer att bli att se till att de kemikalier vi använder inte skadar vare sig människor eller miljön. Vi behöver en giftfri vardag. Alliansregeringen har tagit flera viktiga kliv på vägen. Men Centerpartiet vill mer. Det är rimligt att Bisfenol A totalförbjuds. Det är också rimligt att vi utreder frågan om en kemikalieskatt som gör det dyrare att använda de allra farligaste kemikalierna i produktionsprocessen. Dyrt att skita ner. Billigt att vara miljövänlig. Svårare än så är det egentligen inte. Men det måste göras också.

En riktig miljöpolitik kräver inte att vi tar på oss tagelskjortan och backar bandet. En riktig miljöpolitik ser till att vi både kan rädda världen och skapa fler jobb. Samtidigt. I Sverige har miljön varit i fokus i decennier. Det ger oss en unik möjlighet att använda vårt miljöengagemang och kunnande för att ligga före när de andra precis har kommit ur startblocken.

En mer hållbar kemikaliehantering innebär till exempel en stor chans för svenska företag. Den gröna kemin, baserad på förnybara råvaror från svenskt skogsbruk, är en framtidsbransch där svenska företag redan idag ligger långt fram. Här finns stora möjligheter att bidra till tillväxt och jobb, både i Sverige och i Europa. Det samma gäller vårt klimat. Det är min fulla övertygelse att höga och tuffa målsättningar gör vårt näringsliv konkurrenskraftigt. Därför antog Centerpartiet i våras målet om ett helt förnybart, helt fossilfritt, samhälle inom en generation. Därför vill vi minska koldioxidutsläppen i Europa så mycket vi någonsin kan. Tricket är, som sagt, att göra en grön skatteväxling. Andra kostnader ska sänkas om kostnader för utsläpp eller miljöfarlig verksamhet höjs. Resultatet blir både fler jobb och en bättre miljö.

Det sambandet börjar äntligen fler att inse. Senast i raden är USA och Barack Obama, som säger att USA ska ta en ledarroll i arbetet med att minska utsläppen. Om orden tar det magiska språnget från papper till verklighet så är det fantastiska nyheter. Forskningen är överens. Det var dags att agera, i förrgår. Eller som Barack Obama sa; vi har inte råd med fler möten i ”jorden-är-plattklubben”. Vänner, det är dags att även EU gör mer. Målet om minskade utsläpp till 2020 måste höjas till 30 procent. Allt annat vore ansvarslöst. Insiktslöst. Och huvudlöst. Vänner, att vi står här idag kan vi tacka Almedalens fader Olof Palme för. Just i den här parken verkar han vara poppis att citera, så jag gör det

samma. I ett tal i blå Hallen den 12:e maj 1962 sa han: Politik det är att vilja något. I morgon, drygt 51 år senare, står hans efterträdare Stefan Löfvén på den här scenen. Och jag undrar: Vad vill Socialdemokratin. Den visionslöshet som Löfvén visar är inte värdig den som aspirerar på makten. Det duger inte att svaren på de stora frågorna ryms inom tre kategorier. 1. Saker som grävts fram ur Göran Perssons gamla skokartong. 2. Saker som Alliansen redan har gjort. 3. Chockhöjda skatter på dem som skapar jobben. Ibland får jag lust att ringa valfri medlem i den rödgröna röran och berätta om alla de människor som jag träffar varje vecka, som på riktigt är oroade över vad som skulle hända i deras vardag om oppositionens förslag blev verklighet. Och det handlar inte om byråkrater eller bankdirektörer. Det handlar om helt vanligt folk – som förtjänar mer respekt. Som förtjänar betydligt bättre än en idélös tillbakablickande socialdemokrati. Allvarligt talat – den tiden är förbi. Politik, det är att vilja något. Det är att vägra att vara nöjd. Det är att se människors problem och att ta dem på allvar. Det är att vara övertygad om att det går. Att bestämma sig för att man ska simma från Alcatraz. Eller att bygga ett Sverige som är grönare, friare och mer företagsamt. Tack.

Taggar

2010-tal, 2013, Almedalen, Centerpartiet, Kvinna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/annie-loof-almedalstal-2013>